

Isoleret på jobbet

Henriette Vincent Kristensen Broberg har siden, hun fik diagnosen MCS, arbejdet helt isoleret ved en større medicinalvirksomhed. "Det æder mig langsomt op," siger hun.

Af Gitte Larsen

I 2010 begyndte Henriette at få det dårligt med hovedpine, brændende læber og tunge, men hun skænkede ikke dufte og giftige kemikalier på arbejdet en tanke, før en af lægerne i virksomheden gav hende en brochure om MCS. Virksomheden forsøgte at omplacere hende i flere afdelinger, som ikke gik.

"Jeg sidder mutters alene på et stort kontor, og det er dræbende kedeligt. Før jeg fik MCS, var jeg vant til at have et ganske almindeligt socialt arbejdsliv. Jeg elskede arbejdet og at være sammen med mine kollegaer. Hvis jeg vandt i Lotto, ville jeg sige op lige med det samme," fortæller Henriette, som i perioder har gået til psykolog for at tackle ensomheden. "Min psykolog siger, at situationen kan sammenlignes med at sidde i isolationsfængsel, og at jeg er nødt til at finde en anden løsning, men jeg kan simpelthen ikke se den for mig," siger Henriette og fortsætter: "Jeg prøver at lade være med at blive så mentalt påvirket. Og selvom min krop og mit system reagerer, vælger jeg alligevel at deltage i forskellige ting, for ellers bliver jeg sindssyg. Fx går jeg i biografen og planlægger det nøje, så jeg får en plads yderst på en række og dem, jeg er med, sidder ved siden af mig."

Ude af øje, ude af sind

Ingen af Henriettes kollegaer ville vide, hvis hun *faldt død om*, fordi de sjældent ser hende. "De andre glemmer mig tit på arbejdet. Min situation er jo meget anderledes, og det er kun mig, der arbejder udenfor afdelingen. Teammøde skal planlægges i god tid, så vi kan have

et nogenlunde duftfrit mødelokale, og det er min leder heldigvis god til. Tre gange om ugen har vi morgenmøde, og det er blevet meget bedre for mig her under Corona, hvor vi bruger platformen *Teams*, så jeg kan se alt og alle, og de kan se mig," siger Henriette.

"Jeg skal hele tiden gøre opmærksom på mig selv, fordi jeg sidder i et andet hus end mine kollegaer. Det er sådan lidt *ude af øje, ude af sind*. Jeg skal hele tiden være et skridt foran, og det gælder også arbejdsmæssigt, fordi meget information jo deles over skrivebordene dér, hvor de andre sidder," siger hun. Hun taler for det meste kun med sine kollegaer i telefonen og ser dem kun over frokosten nogle få gange om måneden. Hun arbejder også hjemme et par dage om ugen, og det giver lidt mere ro, fordi hun kan være med i børnenes morgen og heller ikke behøver at gå i bad og tage fint tøj på, som ingen alligevel ser. Så slipper hun også for parkeringshuset om morgenen, hvor der er alt for mange dufte fra shampoo, parfumer m.m. "Men det er anstrengende hele tiden at skulle sige *jeg er her* efter 21 år på den samme arbejdsplads."

Nødt til at arbejde

Henriette er nødt til at arbejde for, at familien har råd til at bo i deres eget hus. Hun har tidligere boet i en lejlighed, og der var for mange dufte og for meget kemi allevegne. "Eget hus og egen bil gør, at jeg kan have et forholdsmæssigt normalt liv," siger hun. Hendes sociale liv hjemme er okay, og både familie og venner tager hensyn ved at være duftneutrale.